

Szeles Judit

Sarkkőri levelek 47.

A szarvas-kullancslégy (Lipoptena cervi)

ellen nincsen védekezési mód,
rátapad a bőrre, laposan száll
bokorról bokorra, majd a hajra,
nyakra, kezekre, mindenre,
amiről azt hiszi, hogy szarvas.

A réti legyezőfű vagy bajmóca (Filipendula ulmaria)

levelein ül vigyázban. A bajmóca
nedves környezetben – mocsarakban,
nyirkos talajú réteken,
patak menti társulásokban –
él, főleg a hegyvidékeken.

Északon szarvasfűnek is nevezik.

A mézsört ízesítik vele, de a teája jó
lázban, megfázáskor.

Azt mondják, a Valhallában él Heidrún kecske,
aki Odin harcosainak a *mézsört* adja.

Heidrún, a kecske

a Had Atyjának kapujánál

legeli Lérad² lombját,

meztölti a kancsót

világosméztejjel,

ízletes itala végtelen.³

A szarvas-kullancslégyek a kecskét is
belepik, és kiszívják a vérét.

A vikingek szarvaszsírt és kormot
használtak a vérszívók ellen.

Manapság már nem lehet
sem szarvaszsírhoz, sem mézsörhöz
hozzájutni. Hacsak valaki nem utazik
az északi sarkkörön túlra.

² Yggdrasil, mitológiai fa

³ Tandori Dezső fordítása

Opusz 23

Csajkovszkij első zongoraversenyét hallgatom.

Ma a napköziben egy új figura ült egészen magába roskadtan.
Szürke volt a tekintete, valami nagy mélységbe vetette,
még akkor is, amikor velem kezét fogott,
nem találkozott az én tekintetemmel.

Mondta a nevét, háromszor is, de nem figyeltem oda eléggé,
ő nem látott engem, és én pedig nem hallgattam rá.

Hol oroszul, hol svédül, hol angolul beszéltünk egymással.

Ő a legjobban persze oroszul, én törtem mindháromat,
Azerbajdzsánban kétszer virágzik a mandulafa, mondta.

Azt is mondta még, hogy belül sír, és a kezét végighúzta a mellkasán:
így. De az arca rezzenéstelen maradt mindvégig
vagy a fájdalomtól vagy a gyógyszerektől.

Azt is elmesélte, hogy egy kempingben lakik a városon kívül,
egy dohos kempingautót bérel havi hatezer koronáért,
de nem ő fizeti, hanem a szociális,
mert neki nincs senkije és semmije.

A senkit és a semmit megint mellkas-simogatás kísérte,
mintha nem érteném, hogy belül mindig sír.

Akár egy süketnéma, kézmozdulatokkal támasztotta alá mondanivalóját.

Az is lehet, hogy a számról olvasott, és a szememből ivott,
mert, mint mondta, éheznek-szomjaznak.

Elhagyta a felesége, ahogy engem is elhagytak a szavak,
mikor végül a nevemen szólított, és megkérdezte, máris megyek-e.

Csajkovszkij első zongoraversenyét hallgatom,
és hullámszik velem a hajópadló a nappaliban.

Mintha egy hajóban eveztünk volna az idegennel.